

Het klassenkarakter en de politieke oorsprong van het zionisme

30 oktober 2023 Lev Koufax

Op 28 oktober, toen de Israëlische bezettingstroepen begonnen met hun brute grondoffensief in Gaza, verklaarde minister van Defensie Yoav Gallant in alle ernst: "Dit is een oorlog waarin er geen keuze is: zij of wij."

Vertaald als: We zijn gerechtvaardigd in onze genocide op het Palestijnse volk.

Dit soort valse paradigma's vormen de kern van het zionisme sinds het ontstaan ervan in Europa rond de eeuwwisseling van de 20e eeuw: Palestina is het ware Joodse thuisland; alleen wij Israëli's hebben er recht op en iedereen die onze genocidale aspiraties durft te dwarsbomen, zal worden beschouwd als antisemiet en terrorist.

Nu Israël zijn genocidale oorlog tegen Palestina opvoert, is dit een goed moment om de ware aard van de zionistische ideologie, haar klassenkarakter en haar voordeel voor de imperialistische machten te onderzoeken. Door de oorsprong van het zionisme te begrijpen, kunnen we de mythologie die leidt tot het soort fascistische waanzin dat Gallant en velen zoals hij voortdurend spuien, beter bestrijden.

Volgens het zionistische verhaal is Palestina het lang verloren thuisland van het Joodse volk. Volgens deze denkfout heeft, omdat een gemeenschap van Joden duizenden jaren geleden de overhand had in het land dat Palestina heet, mijn gemeenschap nu het recht om dit land te koloniseren namens de Westerse mogendheden. Als je het een zionist vraagt, zal hij je vertellen dat de Israëlische apartheid niet koloniaal is, maar de enige manier om het voortbestaan van het Joodse volk te garanderen.

Maar revolutionaire socialistische Joden en antizionisten polemiseerden al tegen deze mythologie voordat Israël zelfs maar bestond. Een van deze Joodse revolutionairen, Abram Leon, schreef veel over de toestand van de Joodse gemeenschap in het midden van de 20e eeuw. Terwijl het Europese Jodendom te maken kreeg met pogroms, ballingschap en uiteindelijk de Holocaust, hoopte Leon zijn gemeenschap te leiden in de richting van het opbouwen van het socialisme als de belangrijkste methode voor het verslaan van het nazisme en de bevrijding van niet alleen Joden, maar alle onderdrukte mensen.

Abram Leon (1918-1944) was een Joodse communistische leider in België die stierf in het concentratiekamp Auschwitz.

Een marxistische interpretatie

In die tijd kon Leon niet over dit onderwerp schrijven zonder in te gaan op een marginale, maar groeiende kleinburgerlijke ideologie uit die tijd, bekend als het zionisme. Na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog werd Leon gedwongen zijn vaderland Polen te ontvluchten naar België, waar hij hielp bij het oprichten van de Belgische communistische partij. Terwijl hij deelnam aan de Belgische ondergrondse en op de vlucht was voor de nazi-strijdkrachten, schreef Leon "De Joodse Kwestie: een Marxistische Interpretatie". In dit stuk beschrijft hij de geschiedenis van de Joodse gemeenschap, de noodzaak van Joodse steun voor het socialisme en de gevaren van het omarmen van het zionisme.

Om de bedreiging die het zionisme vormde voor het hele Midden-Oosten en het Joodse volk goed te begrijpen, analyseerde Leon de oorsprong van de ideologie die uiteindelijk uitgroeide tot de fascistische staat Israël.

De kern van de zionistische ideologie is de bewering dat Palestina altijd het voorouderlijke Joodse thuisland is geweest. De zionistische geschiedenis beweert dat de terugkeer naar dit thuisland de enige focus van de Joodse gemeenschap is geweest sinds de Babylonische verdrijving van de

overgrote meerderheid van de Joden uit Palestina in de 6e eeuw voor Christus en de verwoesting van de Tweede Tempel van Jeruzalem door de Romeinen enkele honderden jaren later.

Dit verhaal bevordert ook het idee dat de enige manier om de veiligheid van Joden te garanderen niet alleen de terugkeer naar dit vermeende thuisland is, maar ook de oprichting van een seculiere Joodse staat.

Het probleem is dat dit verhaal bijna volledig gebaseerd is op een valse versie van de geschiedenis. In feite is het zionisme een bijzonder jonge ideologie. Hoewel er binnen de Joodse gemeenschap altijd een zekere romantisering van het Heilige Land heeft bestaan, kristalliseerde het idee dat de enige manier om een Joodse toekomst veilig te stellen het opbouwen van een kolonisorregering in Palestina was, zich pas uit als een politieke tendens en denkschool aan het eind van de 19e eeuw.

In 1896 schreef Theodore Herzl zijn zionistische verhandeling "De Joodse Staat", waarin hij betoogde dat het enige redelijke antwoord op de toenemende pogroms en het antisemitisme in Europa een massale migratie van Joden naar Palestina was. De bekroning van Herzl's fascistische werk kwam slechts twee jaar na het antisemitisme van de Dreyfus Affaire, waarbij een Franse legerofficier werd vervolgd voor zijn Jodendom.

Steun van Europese mogendheden was nodig

Herzl stopte niet met de Joodse emigratie naar Palestina. Hij beweerde openlijk dat de sleutel tot het verwezenlijken van deze droom de steun van Europese mogendheden zou zijn. Dit gevoel vormt de kern van de groei van de zionistische beweging in de loop der tijd. Herzl was niet de enige welgestelde Jood in Europa die zich zorgen maakte over het groeiende antisemitisme.

In heel Europa waren Joodse handelaren, bedrijfseigenaren en academici het zat om onder het schrikbeeld van antisemitisme te leven. Voor Joodse zakenmensen bood de zionistische ideologie een kans op snelle investeringen vanuit het Westen en hun eigen deel van de imperialistische winsten. Om deze reden groeide de zionistische ideologie snel onder het rijkere deel van de Joodse gemeenschap tussen 1896 en 1918, toen Abram Leon werd geboren in een welvarende zionistische Pools-Joodse familie.

Toen Leon opgroeide en zich verdiepte in het socialisme en de strijd tegen alle vormen van onderdrukking, begon hij de zionistische ideologie van zijn ouders af te wijzen op basis van dezelfde geschiedenis en analyse die we hierboven hebben besproken. In diezelfde tijd groeide ook het nazisme in Europa. Fascisme en antisemitisme verspreidden zich als een lopend vuurtje, waardoor de crisis voor de Joodse gemeenschap en voor Leon zelf nog dieper werd.

Maar zelfs met de opkomst van fascistische bewegingen en regeringen in heel Europa in de jaren 1930, werd het zionisme nog steeds niet de overheersende ideologie in de Joodse gemeenschap tot na de verschrikkingen van de Holocaust. Tijdens de politieke strijd van de jaren 1930 en de Tweede Wereldoorlog schaarde het grootste deel van de Joodse gemeenschap zich achter internationaal links. Joden waren vakbondsleiders, soldaten van het Rode Leger en anti-fascistische organisatoren.

Een van die antifascistische organisatoren was Abram Leon. In het door de nazi's bezette België van de jaren 1940 was Abram een leider in de Belgische communistische partij en het militante Belgische verzet. Leon stopte nooit met vechten. Dit is precies waarom nazi-troepen in 1944 een inval deden op een antifascistische bijeenkomst en Leon gevangennamen. Enkele maanden later stierf hij na langdurige martelingen tijdens zijn gevangenschap in het concentratiekamp Auschwitz.

Het is niet bekend wanneer Leon "De Joodse Kwestie: een Marxistische Interpretatie" schreef, maar waarschijnlijk was dat toen hij eind jaren '30 en begin jaren '40 op de vlucht was. Hoewel Leon stierf voordat de verschrikking van Israël begon, veroordeelde hij het zionisme als een ideologie van de weinigen en de onderdrukkers. Hij schreef dat een door het Westen gesteunde Joodse staat in Palestina "niets zou doen om de situatie van het internationale Jodendom te verbeteren".

Vandaag de dag heeft hij meer dan ooit gelijk.

Net als Leon moeten alle Joden de giftige ideologie verwerpen die ons tegen onze Palestijnse broers en zussen heeft gekeerd. Zionisme is een ideologie die bedoeld is om de Verenigde Staten en haar partners in het imperialisme te bevoordelen. Het zal het Joodse volk nooit ten goede komen.

Lev Koufax is een antizionistische Joodse activist.